

✧ Základní verš

„Nyní, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli spoutáni, byli jsme zproštěni zákona, takže sloužíme Bohu v novém životě Ducha, ne pod starou literou zákona.“ (Ř 7:6)

Jen málo kapitol v Bibli vyvolává tolik diskuzí jako právě sedmá kapitola Listu Římanům. Biblický komentář Církve adventistů sedmého dne k tomu píše: „Význam veršů 14–25 patří mezi nejdiskutovanější problémy celého listu. Jde především o to, zda tento popis intenzivního osobního morálního zápasu je autobiografický. Pokud ano, tak zda vyjadřuje Pavlovu zkušenost před nebo po obrácení. To, že tu Pavel mluví o vlastním boji s hříchem, vyplývá z významu použitých slov (viz Ř 7,7–11; SC 19; 3T 475). Není pochyb ani o tom, že popisuje konflikt, který víceméně zná z vlastní zkušenosti každá lidská bytost konfrontovaná s požadavky Božího svatého zákona.“ (6BC 553)

Čtenáři Bible se rozcházejí v tom, zda se tato kapitola týká Pavlova života před obrácením nebo až po něm. Ať je odpověď jakákoliv, jedno je jisté – jen díky Kristově spravedlnosti můžeme přijít bez obav k Bohu, který nám slíbil, že nás posvětit, dá nám vítězství nad hříchem a bude nás měnit, abychom „prijali podobu jeho Syna“ (Ř 8,29).

✧ Týden ve zkratce:

- Zemřít zákonu (Ř 7,1–6)
- Hřích a zákon (Ř 7,7–11)
- Zákon je svatý (Ř 7,12–15)
- Lidská slabost (Ř 7,16–20)
- Vysvobození ze smrti (Ř 7,21–25)
- Podněty k zamyšlení

NE 19. listopadu – Zemřít zákonu (Ř 7,1–6)

Ř 7:1-6 „¹Což nevíte, bratří – vždyť mluvím k těm, kteří znají zákon – že zákon panuje nad člověkem, jen pokud je živ? ²Vdaná žena je zákonem vázána k žijícímu manželovi; když však muž zemře, je zproštěna zákona manželství. ³Pokud je tedy její muž naživu, bude prohlášena za cizoložnici, oddá-li se jinému muži. Jestliže však manžel zemře, je svobodná od zákona, takže nebude cizoložnicí, když se oddá jinému muži. ⁴Právě tak jste se i vy, bratří moji, stali mrtvými pro zákon skrze tělo Kristovo, abyste se oddali jinému, tomu, který byl vzkříšen z mrtvých, a tak nesli ovoce Bohu. ⁵Když jsme byli v moci hříchu, působili v nás vášně podněcované zákonem a nesly ovoce smrti. ⁶Nyní, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli spoutáni, byli jsme zproštěni zákona, takže sloužíme Bohu v novém životě Ducha, ne pod starou literou zákona.“

PO 20. listopadu – Hřích a zákon (Ř 7,7–11)

Ř 7:7-11 „⁷Co tedy máme říci? Že zákon je hříšný? Naprosto ne! Ale hřích bych byl nepoznal, kdyby nebylo zákona. Vždyť bych neznal žádostivost, kdyby zákon neřekl: „Nepožádáš!“ ⁸Hřích použil tohoto přikázání jako příležitosti, aby ve mně probudil všechnu žádostivost; bez zákona je totiž hřích mrtev. ⁹Já jsem kdysi žil bez zákona, když však přišel zákon, hřích ožil, ¹⁰a já jsem zemřel. Tak se ukázalo, že právě přikázání, které mi mělo dát život, přineslo mi smrt. ¹¹Hřích použil přikázání jako příležitosti, aby mne oklamal a tak mě usmrtil.“

ÚT 21. listopadu – Zákon je svatý (Ř 7,12–15)

Ř 7:12-15 „¹²Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré. ¹³Bylo snad to dobré příčinou mé smrti? Naprosto ne! Hřích však, aby se ukázal jako hřích, způsobil mi tím dobrým smrt; tak skrze přikázání ukázal hřích celou hloubku své hříšnosti. ¹⁴Víme, že zákon je svatý – já však jsem hříšný, hříchů zaprodán. ¹⁵Nepoznávám se ve svých skutečích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávidím.“

Ř 8:1 „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši.“

Ř 6:14 „Hřích nad vámi už nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí.“

ST 22. listopadu – Lidská slabost (Ř 7,16–20)

Ř 7:16-20 „¹⁶Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. ¹⁷Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. ¹⁸Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chť dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. ¹⁹Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. ²⁰Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá.“

Ex 24:7 „Potom vzal Knihu smlouvy a předčítal lidu. Prohlásili: "Poslušně budeme dělat všechno, o čem Hospodin mluvil.““

ČT 23. listopadu – Vysvobození ze smrti (Ř 7,21–25)

Ř 7:21-25 „²¹Objevuji tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. ²²Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; ²³když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. ²⁴Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? ²⁵Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! – A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu.“

Ř 7:10.11.13 „¹⁰A já jsem zemřel. Tak se ukázalo, že právě přikázání, které mi mělo dát život, přineslo mi smrt. ¹¹Hřích použil přikázání jako příležitosti, aby mne oklamal a tak mě usmrtil. ... ¹³Bylo snad to dobré příčinou mé smrti? Naprosto ne! Hřích však, aby se ukázal jako hřích, způsobil mi tím dobrým smrt; tak skrze přikázání ukázal hřích celou hloubku své hříšnosti.“

PÁ 17. listopadu – Podněty k zamyšlení

„Pavel toužil, aby jeho bratři pochopili, že právě sláva odpouštějícího Spasitele dává smysl celému judaizmu. Chtěl, aby pochopili, že když Kristus přišel na tento svět, předobraz se stal skutečností. Když Kristus zemřel na kříži jako oběť za hřích, obřadní zákon ztratil svou účinnost. Přesto byl slavný a úzce souvisel s morálním zákonem. Nesl v sobě pečeť božskosti a vyjadřoval jeho svatost a spravedlnost. Pokud byla tato nařízení, která ztratila svou platnost, tak úžasná, oč vznešenější musí být jejich naplnění v osobě Ježíše Krista, který se zjevil a obětoval...“ (6BC 1095)

„V Ř 7,25 apoštol píše: Já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu. To je to nejjasnější vyjádření, ze kterého se můžeme naučit, že jeden a tentýž člověk (věřící) slouží současně Božímu zákonu i zákonu hříchu. Člověk je současně ospravedlněn a zároveň hříšník (latinsky: simul iustus et peccator). Pavel neříká: „Moje mysl slouží Bohu.“ Neříká ani: „Mé tělo slouží zákonu hříchu.“ Apoštol říká: „JÁ SÁM!“ To znamená, že celá jeho bytost je v tomto rozdvojeném stavu. Proto Bohu děkuje, že může sloužit Božímu zákonu, a zároveň prosí o milost a odpuštění, že slouží zákonu hříchu. Nikdo však nemůže o tělesném (neobráceném) člověku říci, že slouží Božímu zákonu. Apoštol říká: Vidíte? Je to tak, jak jsem řekl: Svatí (věřící) jsou současně hříšní i spravedliví. Jsou spravedliví, neboť věří v Krista, jehož spravedlnost je příkrývá a je jim připočítána. Zároveň jsou však hříšníci, protože nenaplňují zákon a neustále mají hříšné touhy. Jsou jako nemocní lidé, o které se stará lékař. Jsou vážně nemocní, ale doufají a začíná jim být lépe. Brzy opět nabudou své zdraví. Takoví pacienti by si nejvíce uškodili tím, kdyby začali prohlašovat, že jsou již úplně v pořádku, protože by tím jen ještě více onemocněli (než byli nemocní původně).“ (LUTHER, Martin, Commentary on Romans, str. 114.115)

Otázky k rozhovoru

1. Přečtete si Lutherovu poznámku k textu Ř 7,25. Souhlasíte s jeho argumentací?
2. O kom je podle vás 7. kapitola Listu Římanům? O Pavlovi před, anebo po obrácení? Nebo tato kapitola mluví o něčem úplně jiném? Jak svou odpověď zdůvodníte?
3. Jak vysvětlíte, že se i pokřtění a znovuzrození křesťané potýkají s hříchem? Neměli bychom nad každým hříchem vítězit automaticky? Nebo budeme hřešit stále? Anebo je odpověď někde „mezi“?
4. Jaké možné nebezpečí vyplývá z názoru, že jako křesťané budeme vždy hřešit, vždy selhávat, vždy přestupovat Boží zákon? Na druhé straně – jaké možné nebezpečí vyplývá z názoru, že jako křesťané musíme zvítězit nad každou nesprávnou věcí, špatnou myšlenkou, špatným sklonem, protože jinak nebudeme spaseni?

